

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁG
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

FF/082/2019.

A Magyar Ügyvédi Kamara Másodfokú Fegyelmi Tanácsa dr. _____ ügyvéd
(_____) által képviselt dr.
budapesti ügyvéd (született: _____ . an: _____ , lakcím:
_____, iroda: _____ és Társai Ügyvédi Iroda
(_____) fegyelmi ügyében a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának
2019. szeptember 25. napján 2019.F.185/5. szám alatt hozott határozata ellen az eljárás alá
vont ügyvéd részéről bejelentett fellebbezés folytán 2020. január 31. napján tartott tárgyalásán
a következő

határozatot

hozta.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2019.F.185/5. számú határozatát helybenhagyja.

Kötelezi a Másodfokú Fegyelmi Tanács az eljárás alá vont ügyvédet, hogy a másodfokú fegyelmi határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Budapesti Ügyvédi Kamara pénzárába 50.000,- Ft, azaz Ötvenezer forint másodfokú eljárási átalányköltséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Budapesti Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidőn belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat annak kihirdetése napján jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az országos fegyelmi bizottság ellen – elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint – előterjeszteni. A perre a Fővárosi Törvényszék kizárólagosan illetékes.

I n d o k o l á s

Dr. _____ ügyvéd ellen a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa folytatott le fegyelmi eljárást, a 2019. szeptember 25. napján kelt 2019.F.185/5. számú határozatban megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 1 rb. szándékos,

folytatólagosan megvalósított fegyelmi vétséget követett el, ezért írásbeli megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta, egyben kötelezte 80.000,- Ft általánzköltség megfizetésére.

bejelentő a 2019. január 24. napján érkezett beadványában előadta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd képviselte, mint elítéltet az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatti kártalanítási eljárásban, melynek eredményeként 608.000,- Ft összeget kapott kézhez. Előadta, hogy vannak ismerősei, akik két éves szabadságvesztés büntetésre több mint 2.000.000,- Ft kártérítést kaptak, szemben vele, aki 4 évet töltött bv. intézetben, ezért az összeget keveselli. Előadta továbbá, hogy dr. [név] ügyvéd irodája kérése ellenére sem küldte meg részére a bíróság címét, ahol többlet kártalanítás igényét érvényesíteni tudta volna. Sérelmezte, hogy az eljárás alá vont ügyvéd anélkül fogadta el a kártalanításként megállapított összeget, hogy őt megkérdezte volna.

Az előzetes vizsgálati eljárásban az eljárás alá vont ügyvéd 2019. február 18-án igazoló nyilatkozatot terjesztett elő. Előadta, hogy a bejelentő 2017. januárjában meghatalmazta a [név] Ügyvédi Irodát, hogy az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülményei miatti kártalanítás iránti kérelmet terjesszen elő az illetékes büntetés-végrehajtási intézet felé. Az ügyvédi iroda a kérelmet 2017. március 7-én megküldte a Kalocsai Fegyház és Börtönnek. A Fővárosi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja [név] sz.

kelt végzésével 1.156.200,- Ft kártalanítást állapított meg. Az Igazságügyi Minisztérium a végzés jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a sértettek részére ki nem fizetett kártérítések levonása után az ügyvédi iroda letéti számlájára 2018. október 13-án 815.300,- Ft kártalanítást átutalt. Erről a bejelentőt az ügyvéd levélben tájékoztatta, és a sikerdíj levonása után az általa megadott bankszámlára a neki járó összeget 2018. november 16-án átutalta. Tájékoztatást adott arról, hogy a Be. szabályai szerint a Törvényszék a kártalanítást igénylőnek a határozatot közvetlenül kézbesíti, mely tartalmazza, hogy a végzés ellen nyolc napon belül lehet fellebbezni. Az ügyvédi iroda az elítéltekkel közvetlenül csak tértivevényes levél formájában tart kapcsolatot, és csak akkor nyújt be fellebbezést, ha az ügyfél kifejezetten írásban kéri. Erről az ügyfelek általános tájékoztatást kapnak. A nyolc napos fellebbezési határidő egyébként sem teszi lehetővé, hogy az ügyfelet postai úton értesítse az ügyvéd, válaszlevél alapján a fellebbezést előterjessze. A bíróság a fogvatartottnak a határozatot a 22/2017. (XII.22.) IM rendelet 11. melléklete szerinti kézbesítési ívvel küldi ki. Miután az ügyfélnek önálló joga van a fellebbezésre, az ügyvéd nem tud mulasztást elkövetni, ha a fellebbezésre nem kap kifejezett megbízást. Ilyen megbízást a bejelentőtől nem kaptak, így másodfokon nem képviselték a bejelentőt, ugyanakkor ő a saját fellebbezési jogában nem volt korlátozott.

A bejelentő, jóllehet az összeget kevesellte, nem tett semmilyen intézkedést igényei érvényesítésére, melyet a bv. eljáráson túl polgári peres úton is megtehet, emiatt tehát hátrány nem érte. Megjegyezte az ügyvéd továbbá, hogy a panaszos az összeg átvételét követően sem jelezte az ügyvédi iroda felé, hogy az összeget keveselli, ez későbbi elhatározása volt. Az irányadó jogszabályok és az etikai szabályok maximális betartásával járt el az ügyvéd, ezért kérte az előzetes vizsgálati eljárás megszüntetését, mivel az előterjesztett panasz nyilvánvalóan megalapozatlan.

Az eljárás alá vont ügyvéd ezt követően a fegyelmi biztos felhívására csatolta a bejelentő és az ügyvédi iroda között kelt megbízási szerződést, a tényállást, illetve annak kiegészítését tartalmazó iratokat és az ügyvédi meghatalmazásokat.

Ezt követően felek között az Üttv.195.§-ra figyelemmel közvetítői eljárásra került sor, mely eljárásban 2019. április 8. napján megállapodás született. Ebben a felek rögzítették, hogy a bejelentő nem tudta gyakorolni a fellebbezési jogát, mert a Fővárosi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja az számú végzését nem kézbesítette részére. A panaszos az ügyvédi irodától 2018. október 18. keltezéssel kapott tájékoztatást, ekkor értesült róla, hogy ügyében döntés született, amely már jogerőre is emelkedett. A kártérítések és az ügyvédi megbízási díj levonása utáni kártalanítási összeget megkapta. A közvetítői eljárás során megismert végzésben megállapított 1.156.200,- Ft kártalanítási összeggel nem elégedett, tanulmányozni fogja a számítási módot. Az ügyvédi irodával szembeni panaszát, amelyet azért adott be, mert a kártalanítás átvételekor még azt hitte, hogy benne van a fellebbezési időben, visszavonta. Ha kézbesítették volna részére a végzést, fellebbezett volna ellene. Nyilatkozott, hogy panaszt szándékozik írni a végzés kézbesítése elmaradása miatt a Fővárosi Törvényszék Bv. Csoportjának. Ha elfogadják a panaszát, az eljárásban való képviselőjével dr. t kívánja megbízni.

A fegyelmi biztos a kelt határozatával az eljárás alá vont ügyvéddel szemben fegyelmi eljárást kezdeményezett, mert az ügyvéd megsértette az Üttv. 1.§ (3) és 39.§ (3) bekezdését valamint az ÜESZ 2.1, 2.2, 2.4, 5.10, 5.12. és 8.13.b) pontjaiban írt rendelkezéseket, ezért 2 rb. szándékos fegyelmi vétséget követett el.

A fegyelmi eljárást kezdeményező határozatban foglaltakra az eljárás alá vont ügyvéd észrevételeket terjesztett elő. A fellebbezéssel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy szakmai döntése meghozatalakor nem zárta el a bejelentőt a jogai gyakorlásától, ugyanis a Be. szabályai szerint a döntésről a bíróság közvetlenül köteles a bejelentőt értesíteni. A fellebbezés előterjesztése általában szakmai kérdés, ezért az Üttv.39.§ (3) bekezdésére figyelemmel mérlegelni kell, van-e értelme egy alaptalannak tűnő fellebbezést előterjeszteni, amikor az ügyfél elsődleges vágya és elvárása, hogy mielőbb hozzájusson a kártalanítási összeghez. A panaszos megbízásából indított eljárásban az átlagos összeget meghaladó kártalanítást állapítottak meg, ezért önmagában az, hogy a bejelentő az összeget kevesellte, nem szakmai indok a fellebbezés megalapozottsága mellett. Több száz ilyen eljárásban képvisel, hasonló nagyságrendben fejeződtek be ügyei, ezért kellő tapasztalattal rendelkezik annak megítéléséhez, hogy érdemes-e jogorvoslatot előterjeszteni. Ennek megfelelően – figyelemmel az Üttv.1.§ (3) bekezdésében foglaltakra – lelkiismeretesen, legjobb tudása szerint döntött a fellebbezés mellőzéséről. Az ÜESZ 2.1. pontja olyan értelmezése, hogy az ügyvédnek minden döntés ellen fellebbeznie kell, nem egyeztethető össze az ügyvéd szakmai függetlensége elvével és az ÜESZ 2.2. pontjában rögzített szakmai felkészültséget megkövetelő ügyviteli kötelezettségével. A fentiek alapján az ÜESZ 8.13. b) pontja megsértésének gyanúja nem megalapozott, mivel egyáltalán nem igazolt, hogy a fellebbezés az ügyfél érdekét szolgálta volna. Az ÜESZ 5.10. pontja jelen ügyben irreleváns, mivel itt nincs szó a megbízási keretei túllépéséről. Ugyancsak nem alkalmazhatók az ÜESZ

5.12. b)-c) pontjaiban írt szabályok, mivel jelen esetben nem jogügyletről, hanem bírósági eljárásról van szó, és a határozat nem jelölte meg a jogügyletet, amelyet milyen magatartással és miként sértett meg. A tájékoztatással kapcsolatban előadta, hogy az új ÜESZ nem tartalmaz a régi ÜESZ 12.4. pontjában írottaknak megfelelő tájékoztatási előírást, ezért jelen esetben a Ptk. 6:275.§ szerinti szabályok az irányadók. Ennek alapján pedig az ügyvédi irodának külön tájékoztatási kötelezettsége, ennek szükségessége hiányában nem volt, hiszen a végzés bíróság általi közvetlen kézbesítése tudatában járt el. A 8 napos fellebbezési határidő elégtelen arra, hogy az értesítése az ügyfélhez megérkezzen és arra a választ kapjon. Emiatt az önálló ügyvédi fellebbezés előterjesztésének mérlegelése szempontjából szükségtelen volt a bejelentő külön tájékoztatása. A fegyelmi eljárást kezdeményező határozat a tájékoztatás szükségességét nem támasztotta alá.

Előadta továbbá, hogy betekintett az sz. eljárás irataiba, melyben a végzés kiadási utasítása tartalmazza az elítélt megjelölést, de a közvetlen kézbesítést sem vétív, sem tértivevény nem igazolja. A Bvtv. 71.§ (1) – (3) bekezdései és a Bvtv. 70/A – 70/B.§-ai együttes értelmezésével megállapítható, hogy a bejelentő számára elviekben nyitva áll még további jogorvoslati lehetőség. Sérelmezte továbbá, hogy a fegyelmi eljárást kezdeményező határozat a közvetítői eljárást a megállapodás ellenére sem tekintette eredményesnek. Amennyiben a fegyelmi tanács ugyanezen álláspontra helyezkedne, a közvetítői eljárás jogintézményét üresítené ki.

Kérte, hogy a fegyelmi tanács fegyelmi vétséget ne állapítson meg a terhére, nyomatékkaal vegye figyelembe, hogy magatartását az a megalapozott bizakodás vezérelte, hogy a bejelentő a végzést a bíróságtól joghatályosan megkapta és a fellebbezés előterjesztésének semmilyen szakmai alapja nem volt, mivel a végzés ténybelileg és jogilag megalapozott.

Az elsőfokú fegyelmi eljárásban az Elsőfokú Fegyelmi Tanács 2019. szeptember 25-én tartott tárgyalást, melyen sem bejelentő, sem az eljárás alá vont ügyvéd nem jelent meg. A fegyelmi biztos a fegyelmi eljárást kezdeményező határozatában megjelölt minősítését egy rendbeli szándékos, folytatólagosan elkövetett fegyelmi vétségre módosította. Végindítványában fegyelmi büntetésként pénzbírság kiszabását javasolta, mértékét csekély összegben meghatározva.

A Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa határozatában megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd magatartásával megsértette az Üttv. 1.§ (3) és 39.§ (3) bekezdését valamint az ÜESZ 2.1, 5.10, 8.10. és 8.13.b) pontjai rendelkezéseit, 1 rendbeli szándékos – folytatólagosan megvalósított – fegyelmi vétséget követett el, ezért írásbeli megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács az alábbi tényállást állapította meg:

Felek között 2016. március 3. napján megbízási jogviszony jött létre, melynek alapján az eljárás alá vont ügyvéd elvállalta a bejelentő képviselőt az Emberi Jogok Európai Bíróságánál az Egyezmény 3. cikkének sérelme miatt, valamint a fogvatartási körülményekkel kapcsolatos kártérítési igénye érvényesítése érdekében a Magyar Állammal szemben. Az egyidejűleg kelt ügyvédi meghatalmazás a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásra is

kiterjed és az eljárás alá vont ügyvédet feljogosítja minden, az ügy szabályszerű ellátásával kapcsolatos cselekményre. A megállapodást a felek 2016. december 7-én kiegészítették a 2013. évi CCXL tv. 10/A. §-nak beiktatására tekintettel, melynek alapján bejelentő megbízta az ügyvédi irodát a magyarországi kártalanítási eljárásban történő képviselével.

Az eljárás alá vont ügyvéd a bejelentő képviselőjében nyújtotta be a kártalanítás iránti kérelmet, melyet a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet napján befogadott. A Fővárosi Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportja a hivatkozott számú végzésével 1.156.200,- Ft kártalanítást állapított meg, melyből le kell vonni a 3 sértettnek járó mindösszesen 340.900,- Ft kártérítési összegét. Az eljárás alá vont ügyvéd a végzést 2018. június 11-én vette kézhez, ennek megfelelően a fellebbezési határidő 2018. június 19-én járt le. A fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett végzés alapján a Magyar Állam képviselőjében eljáró Igazságügyi Minisztérium 815.300,- Ft-ot utalt át az eljáró ügyvéd letéti számlájára. Ebből az eljáró ügyvéd a megbízási szerződésnek megfelelő sikerdíj levonása utáni összeget levélben történt egyidejű tájékoztatás mellett a bejelentőnek átutalta.

Az eljárás alá vont ügyvéd a határozatot a bejelentő részére közvetlenül nem küldte meg, annak tartalmáról más módon sem tájékoztatta. A fellebbezési határidőn belül az ügyvéd a bejelentő fellebbezési szándékáról nem tájékozódott, a bejelentőt nem tájékoztatta a végzés elleni fellebbezés esélyeiről, illetve annak lehetséges kimeneteléről.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács nem mindenben osztotta a fegyelmi biztos álláspontját kizárólag a fenti szabályok megsértését állapította meg az eljárás alá vont ügyvéd vonatkozásában. Kiemelte az ÜESZ 8.10. pontja szerinti tájékoztatási kötelezettség nem teljesítését, és a jogorvoslat előterjesztésével kapcsolatban rendelkező ÜESZ 8.13. a) és b) pontjaiban írtak megsértését.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács enyhítő körülményként vette figyelembe azt a tényt, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a kártalanítási eljárásban a szakmai szabályoknak megfelelően járt el, megalapozott beadványt terjesztett elő, melynek alapján a bejelentő a jogszabályok szerint őt megillető összeghez hozzájutott. Enyhítő körülményként értékelte a fegyelmi tanács a FESZ 26.4. a) pontjára figyelemmel, hogy a közvetítői eljárás részben eredménnyel zárult, és a fegyelmi vétség elkövetését megelőzően kifogástalanul folytatott ügyvédi tevékenységet dr.

Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács a fegyelmi büntetés kiszabása során figyelembe vette az eljárás alá vont ügyvéd védekezését, miszerint eljárásával a bejelentőt nem fosztotta meg a jogorvoslati jogától. Egyetértett azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék végzése nem tartalmaz olyan hibát illetve jogszabálysértést, amely mérlegelést nem tűrő módon indokolta volna a fellebbezés előterjesztését, az ügyvéd döntése nem minősíthető szakmailag megalapozatlannak. Egyetértett továbbá azzal a hivatkozással is, hogy az ügy érdemére alapvető hatással volt a bírósági kézbesítés szabálytalansága. Mindezen szempontokat a büntetés kiszabása során a cselekmény tárgyi súlyának értékelése körében vette figyelembe a fegyelmi tanács, ezért is alkalmazta a legenyhébb, az Üttv.108.§ a) pontja szerinti írásbeli megrovás fegyelmi büntetést.

Az elsőfokú fegyelmi határozat ellen dr. _____ ügyvéd 2019. november 15-én fellebbezést terjesztett elő, melyben elsődlegesen az Üttv.138.§ (1) bekezdése b) pontja alapján az elsőfokú fegyelmi határozat megváltoztatását, a terhére rótt fegyelmi vétség megállapításának és a fegyelmi büntetés alkalmazásának mellőzését, valamint az átalányköltség törlését kérte, másodlagosan pedig az Üttv. 138.§ (1) bekezdése a) pontja alapján az elsőfokú fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú fegyelmi tanács új eljárásra utasítását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú fegyelmi határozat megalapozatlan és jogszabálysértő. A fellebbezés indokolása szerint:

- Az Elsőfokú Fegyelmi Tanács az ÜESZ 8.10. pont rendelkezései megsértését róta terhére, ugyanakkor nem vette figyelembe, a bejelentő és közte létrejött megbízási szerződés kapcsolattartásra vonatkozó 5. pontjában foglaltakat, miszerint bejelentő köteles lakcíme, telefonszáma és az elektronikus elérhetősége megváltozását a megbízottnak haladéktalanul bejelenteni. A kártalanítást megállapító határozat kézhezvételekor a bejelentő már nem volt bv. intézetben, ugyanakkor nem jelentette be részére a szabadulását és az új elérhetőségeit. A kártalanítási eljárásban történő képviselet a polgári peres eljárásokban történő jogi képviselői tevékenységhez áll közelebb. Az elsőfokú fegyelmi határozat nem vette figyelembe, hogy a hivatkozott ÜESZ rendelkezés a hagyományos büntető eljárásra vonatkozó etikai szabály, ugyanakkor a hiányolt tájékoztatás teljesítésére objektíve nem is volt lehetősége egyrészről a bejelentő megbízási szerződést sértő magatartása, másrészről a rövid fellebbezési határidő miatt. Az ÜESZ 8.10. pontja megsértését az elsőfokú határozat indokolása nem támasztja aggálytalanul alá, megállapításai alaptalanok. Vitatta továbbá, hogy szándékos fegyelmi vétséget követett volna el, mivel jóhiszeműen abban bízott, hogy a bejelentő is megkapja az elsőfokú határozatot.
- Tévesnek tartja az ÜESZ 8.13.a) pontjának az Elsőfokú Fegyelmi Tanács általi értelmezését. Ezt a szabályt azért nem sértette meg, mert a bejelentő nem élt a fellebbezési jogával. Az ÜESZ 8.13.a) pont elsőfokú határozat szerinti értelmezése és az ebből levont következtetése megalapozatlan. Indokoltnak tartja annak mérlegelését is, hogy az ÜESZ 8.13. a) pontját és ez ÜESZ 8.12. pontját, mely szerint „a védő feladata teljesítése során nem kerülhet ellentétbe ügyfele tényelődásaival”, egységesen kell alkalmazni és értelmezni. Rámutatott arra, hogy a fenti a hagyományos büntetőeljárásokban alapvetőnek és garanciálisnak tekinthető etikai elvárások a Bvtv. 70/A – 70/B. §-ai szerinti kártalanítási eljárásokban értelmezhetetlenek.
- Az Üttv.1.§ (3) és 39.§ (3) bekezdése valamint az ÜESZ 2.1, 5.10. pontjai szabályaira hivatkozást indokolás hiányában nem tudja értelmezni. Ugyancsak nem tudja értelmezni azt a megállapítást, miszerint a „közvetítői eljárás legalább részben eredménnyel zárult”.
- Fentek alapján az ÜESZ 8.10. és 8.13. a) pontjai kizárólag szó szerint értelmezhetők. Álláspontja szerint az ügyben a tényállás egyértelmű és megfelelően rekonstruálható, ezzel szemben azt az elsőfokú határozat részben hiányosan, részben tévesen rögzíti. A helyes tényállásból pedig a helyes jogi következtetés a fellebbezésben előadottak szerint levonható.

A MŰK országos fegyelmi főbiztosa a 2019. november 29-én kelt előterjesztésében előadta, hogy szerinte az elsőfokú határozat eljárás alá vont ügyvéd általi átvétele időpontja a tértivevényen 2019. október 4. keltezéssel hibásan lett megjelölve, az helyesen 2019. november 4. Kérte annak vizsgálatát, hogy 8 napos határidő alatt egyáltalán adható-e tájékoztatás a védenc részére. Előadta, hogy az elsőfokon eljáró tanács a tényállást felderítette és abból helyes ténybeli következtetést vont le. A határozat részletesen indokolt, részletezte és figyelembe vette az enyhítő körülményeket. Az Üttv.138.§ c) pontja alapján kérte az elsőfokú határozat helybenhagyását.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács fellebbezéssel támadott elsőfokú határozatot a fegyelmi eljárásról szóló a 20/2018. (XI.26.) MŰK szabályzat (továbbiakban: FE) 35.2. pontja alapján a fellebbezési kérelem keretei között felülbírálta.

A fellebbezés nem alapos.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatása az Elsőfokú Fegyelmi Tanács részéről megfelelt-e a jogszabályokban, ill. a szabályzatokban előírt rendelkezéseknek.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint az Elsőfokú Fegyelmi Tanács a jogszabályi előírásoknak eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is megfelelően járt el, a határozat indokolási kötelezettségének eleget tett.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács a 2020. január 31. napján tartott tárgyalásán az ügy teljes iratanyagát áttekintette. A tárgyaláson meghallgatta az eljárás alá vont ügyvéd képviselőjét és az országos fegyelmi főbiztost.

Az eljárás alá vont ügyvéd jogi képviselője a fellebbezésben foglaltakat fenntartotta, kérdésre előadta, hogy az elsőfokú határozat postai feladására 2019. október 29-én, annak kézbesítésére 2019. november 4-én került sor.

A 2018. június 11. és 19. közötti időszakban az eljárás alá vont ügyvéd képviselője semmilyen intézkedést nem tett a bejelentővel történő kapcsolat felvétel végett.

Az eljárás alá vont ügyvéd illetőleg az ügyvédi iroda azt követően sem tett semmilyen intézkedést, miután megtudta, hogy a Fővárosi Törvényszék a bejelentő részére a határozatot nem kézbesítette. A Bvtv. alapján indítható lenne egy másik eljárás, az ügyvédi iroda el is tudná vállalni, de a jogerős határozatra tekintettel nincs értelme ilyen eljárást indítani, mivel az átvett kártalanítás visszaigénylésére lenne ebben az esetben lehetőség. Mindezek ellenére az ügyvédi iroda vállalná a képviselőt az ügyben, amennyiben a bejelentő erre megbízást adna.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésével kapcsolatban az alábbiakat rögzíti.

Az ügyben az eljárás alá vont ügyvéd a bejelentőt, mint védő képviselte a Bvtv. 70/A – 70/B.§-ai szerinti kártalanítási eljárásban. A Bvtv. 3.§ 15. pontja szerint a védő a Be. szerinti védő, valamint a büntetések és az intézkedések végrehajtása alatt az elítélt vagy az egyéb jogcímen fogvatartott büntetés-végrehajtási ügyében eljáró ügyvéd. Ebből következik, hogy jelen esetben az eljárás alá vont ügyvéd tevékenysége, kizárólag, mint védői tevékenység értelmezhető, nem tekinthető polgári peres képviseletnek.

Az elsőfokú határozat hivatkozik az Üttv.1.§ (3) bek. és 39.§ (3) bekezdése valamint az ÜESZ 2.1, 5.10. pontjaiban írt rendelkezésekre.

Ezen jogszabályi előírások az ügyvédi tevékenység gyakorlója vonatkozásában általános zsinórmértéket határoznak meg. Az indokolásból kitűnően az eljárás alá vont ügyvéd magatartása nem felelt meg ennek az elvárásnak, ugyanis a védői tájékoztatási kötelezettségét védence vonatkozásában nem teljesítette, azt nem kezdeményezte, annak teljesítését meg sem kísérelte. Ezen kötelezettségszegést az elsőfokú határozat egyebekben részletesen indokolja.

Ugyanilyen általános elvárást fogalmaz meg az Üttv. 39.§ (1) bekezdése is, mely szerint a jogi képviselet ellátása során az ügyvéd az ügyfél érdekeinek elsődlegessége alapján jár el. Jelen esetben az ügyfél alapvető érdeke volt, hogy a fellebbezés lehetőségével kapcsolatos tájékoztatást a határidő lejárta előtt megkapja, ennek birtokában tudjon döntést hozni. Erre vonatkozóan az elsőfokú határozat a 3. oldal 4. bekezdése konkrét indokolást tartalmaz a kötelezettségszegés megállapítása mellett.

Az ÜESZ 2.1. pontjában írt rendelkezés nem más, mint az Üttv. előzőekben hivatkozott rendelkezéseinek az etikai szabályzatba való átültetése.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint is az elsőfokú határozat indokolásában az ÜESZ 5.10. pontjára történő hivatkozás szükségtelen.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében kifogásolta annak megállapítását, hogy a közvetítői eljárás csak részben zárult eredménnyel.

A 2019. április 8-án kelt megállapodás tartalmazza, hogy a panaszos a kifogásolt ügyvédi magatartás miatt nem tudta gyakorolni fellebbezési jogát, a kártalanítás mértékét megismerve bejelentő a bírósági határozattal szemben fellebbezéssel élt volna, ezen szándéka nem változott meg.

Az ügyben eljáró fegyelmi biztos ezen nyilatkozatra is tekintettel minősítette részben eredményesnek a közvetítői eljárással kapcsolatos megállapodást. A fegyelmi biztos a FESZ 1.3. pontjában írt rendelkezésre figyelemmel az eljárás alá vont ügyvéd kötelezettségszegése miatt kezdeményezte a fegyelmi eljárást, mivel a bejelentés visszavonása automatikusan nem eredményezi az eljárás megszüntetését.

A fegyelmi eljárás lefolytatása esetén, ha megállapításra kerül az ügyvédi kötelezettségszegés, a FESZ 26.4. a) pontja szerint a közvetítői eljárás legalább részbeni eredményessége enyhítő körülményként értékelendő.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács megjegyzi, hogy a közvetítói eljárásról szóló 5/2018. (III.26.) MŰK szabályzat nem tartalmaz rendelkezést a közvetítói eljárás eredményes lezárása és a fegyelmi eljárás kezdeményezése vonatkozásában.

A kialakult gyakorlat szerint a közvetítói eljárást lezáró megállapodás ismeretében dönt a fegyelmi biztos a fegyelmi eljárás kezdeményezéséről vagy annak mellőzéséről.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács eljárási szabálysértést a fegyelmi eljárás kezdeményezésével kapcsolatban – figyelemmel a közvetítói eljárásra is – nem állapított meg.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint a fegyelmi ügy megítéléséhez az ÜESZ 8.10. és az ÜESZ 8.13. rendelkezéseit együttesen kell alkalmazni és értelmezni.

Az ÜESZ 8.10. pontja a védő részére általános tájékoztatási kötelezettséget ír elő védenccé vonatkozásában. Ez a kötelezettség akkor is fennáll, amennyiben, mint jelen esetben is, az ügyfél javára jogilag elfogadható tartalmú határozat született. Az első- és másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alátámasztotta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd mint védő, meg sem kísérelte ezen kötelezettsége teljesítését. Önmagában az tény, hogy a megbízó a megbízási szerződés kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezését nem teljesíti, nem jogosítja fel az eljárás alá vont ügyvédet, hogy ne kísérelje meg a kapcsolatfelvételt.

Az ÜESZ 8.13. a) pontja együttes feltételt fogalmaz meg, melynek esetében a védő nem mérlegelhet. Jelen esetben a védőnek nem voltak ismeretei arról, hogy a bejelentő fellebbezett-e, illetve kíván-e fellebbezést benyújtani. A tényállásból megállapítható, hogy az eljárás alá vont ügyvéd csak a végzés jogerőre emelkedése által szerzett tudomást a fellebbezés elmaradásáról, addig erre vonatkozóan ügyfelétől nem tájékozódott.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint tekintettel a 8 napos jogorvoslati határidőre, a bejelentővel való kapcsolatfelvételt meg kellett volna a védőnek kísérelni, ennek eredménytelensége esetén elő kellett volna terjesztenie a fellebbezést, egyidejűleg fel kellett volna venni a kapcsolatot védencével annak érdekében, hogy megismerje a fellebbezés benyújtásával kapcsolatos álláspontját, illetve, hogy tájékoztatást adjon a fellebbezési jog gyakorlásával kapcsolatos jogi ismeretekről. Amennyiben a bv. intézet a bejelentő lakóhelyét illetően érdemben nem tudott volna felvilágosítást adni, vagy az ügyvéd rendelkezésére álló lakcímadat nem megfelelő, úgy a védő a védenccé lakcíméről lakcímkutatás útján is meg tudott volna győződni.

Önmagában a Ptk. 6:275.§ rendelkezéseire való hivatkozás jelen esetben irreleváns, mivel annak rendelkezéseit jelen esetben az Üttv. és a végrehajtását képező szabályzatok védőre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

Nem helytálló tehát az eljárás alá vont ügyvéd hivatkozása, miszerint nem volt lehetősége a tájékoztatás megtételére, illetve annak megkísérlésére. Kizárólag a tértivevényes levelezés a kapcsolattartás teljesítésének nem elégséges módja a védő – védenccé relációjában.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja szerint jelen ügyben a védő ezirányú kötelezettsége ellenére nem informálódott arról, hogy védence élni kíván-e az ÜESZ 8.13. a) pontja szerint a jogorvoslat lehetőségével.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács egyetért a fegyelmi vétség minősítésével, mivel az eljárás alá vont ügyvéd szándékosan nem nyújtotta be végzés elleni fellebbezést, és nem kezdeményezett az ügyfelével kapcsolatfelvételt.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az első fokon eljáró fegyelmi tanács a bizonyítást a határozathozatalhoz szükséges mértékben lefolytatta, a megállapított tényeket alapul véve a történeti tényállást helyesen, megalapozottan rögzítette. A tényállás kellően felderített, az iratok tartalmával megegyező.

Megalapozott az Elsőfokú Fegyelmi Tanács bizonyítékokat mérlegelő, a bizonyítékokat elfogadó ezzel összefüggő indokolása.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács álláspontja megegyezik az Elsőfokú Fegyelmi Tanács határozatában írtakkal, az eljárás alá vont ügyvéd eljárása során megszegte az Üttv.1.§ (3.) bek., 39.§ (3) bek., az ÜESZ 2.1, 8.10, 8.13. pontjaiban írtakat, az ügyvéd szándékos kötelezettségzegésével az Üttv. 107.§ a) pontja alapján 1 rendbeli fegyelmi vétséget követett el.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács megállapítja, hogy az Elsőfokú Fegyelmi Tanács határozatában figyelembe vette és értékelte az enyhítő körülményeket, az elkövetett fegyelmi vétség tárgyi súlyára tekintettel megalapozottan alkalmazott az Üttv. 108.§ a) pontja szerint írásbeli megrovás fegyelmi büntetést.

A Másodfokú Fegyelmi Tanács a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa által hozott határozatot az Üttv.138.§ (1) bek. c) pontja alapján helybenhagyta.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az Üttv.142.§ (2.) bekezdés, valamint az FE 40.2.c) pont alapján őt a Másodfokú Fegyelmi Tanács másodfokú eljárási átalányköltség megfizetésére kötelezte.

A másodfokú határozattal szemben a perindítás lehetőségét az Üttv.139.§ (1.) bekezdés biztosítja.

Budapest, 2020. január 31.

2. sz. Fegyelmi Tanács

A határozat jogerős és 2020. május 4. napján végrehajtható.